

Decret, del 6 de maig de 1922

Execució de sentències

 Transcripció de: SABATER TOMÀS, Antoni. Dret Civil d'Andorra. Any 1984. Andorra: Promocions Literàries, 1984. (Col·lecció Andorra Històrica i Literària; núm. 5)

En les execucions de sentències que condemnen al pago de quantitats s'ha introduït una pràctica abusiva, que perjudica algunes vegades als legítims acreedors, y en general afavoreix molt poc al crèdit dels andorrans, que és condició necessària pel comerç que aquestos han de tenir amb Espanya i França.

Lo dret vigent en Andorra estableix que si la quantitat del deute excedeix de vuitanta lliures catalanes, i el deutor no té diner, l'execució ha de fer-se sobre béns immobles en primer lloc, mentres n'hi hagi, abans d'executar béns mobles o semovents; i que l'execució dels immobles se faci reservant al deutor lo dret de redimir-los.

Aqueixes disposicions de nostre dret, no obstant, no han derogat, ni s'oposen a les que estan consignades en lo Digest, que diu «passaran los Batlles a posar la sentència en execució, penyorant los béns, lliurant estos dins tres dies i subastant-los, o fent-los anar a l'encant públic, que tothom ho sàpia, dins lo espai de un mes, tot en la forma i modo practicat».

Però ha vingut a introduir-se la pràctica abusiva de adjudicar directament los immobles al acreedor, prèvia valoració, sense que moltes vegades los béns adjudicats puguin ser fàcilment venuts pel preu a que han estat valorats, i per lo tant no poden satisfer a l'acreedor.

Per a conciliar, doncs, les disposicions del dret i aplicar-les d'una manera racional i justa, és necessari tenir en compte les regles següents:

Registreu-vos a LesLleis.com per
accedir al contingut complert d'aquesta pàgina.